

Ge vidare Guds kärlek

Inledning

Idag inleder vi ny predikoserie, med utgångspunkt i vår nyligen antagna vision. Min uppgift idag är att ta er med i visionens första del, som har rubriken Ge vidare Guds kärlek.

Men en vision som handlar om att ge vidare förutsätter ju att det finns något att ge. Det förutsätter att vi tagit emot något, värt att ge vidare. Därför handlar den här predikan både om att ta emot Guds kärlek och att ge den vidare.

Ord och erfarenheter

Jag vet inte om du känner igen dig, men jag kan lätt luras av att tänka att jag lär mig saker bäst genom att läsa böcker, lyssna på poddar, gå på föreläsningar eller ta del av undervisning. Om jag bara matar mig tillräckligt mycket med kunskap av olika slag så borde det väl förr eller senare få konsekvenser för mitt liv? Men gång på gång blir jag besviken över att böckerna och undervisningspassen inte lär mig de där mest grundläggande sakerna. Och jag verkar inte vara helt ensam om att ha svårt att ta till mig vissa budskap, hur många gånger jag än hört det repeteras.

Ett budskap som varit det i särklass oftast återkommande i både västerländsk kristen musik och förkunnelse de senaste kanske femtio åren, så är det budskapet om att Jesus älskar dig. Budskapet om att vi är älskade av Gud. Vi hör det i lovsånger, vi ser det i evangelisationskampanjer och på kyrkfasader. Ett så pass återkommande tema borde ha gjort oss så grundligt övertygade om att vi är älskade av Gud, att det inte skulle finnas någon tvekan om den saken. Men jag tror att vi är många här idag, som trots att vi blivit matade med det här budskapet sedan söndagsskolan, ändå brottas med att se oss själva som älskade av Gud.

Och kanske beror det på att orden om att Jesus älskar oss kommer med ett problem. Problemet är ju förstås inte att det inte är sant. Utan att det är svårt, närmast omöjligt, att riktigt förstå de orden genom att bara lyssna till dem. Hur många gånger vi än hört de där tre orden "Jesus älskar dig" så är det ingen garant för att det ska bli en sanning som jag verkligen låter präglade mitt liv.

Exempel från tidsandan

Det finns idag en uppsjö av böcker och föreläsningar om stresshantering, mindfulness och självhjälpstips. Trots att det finns massvis av kunskap att ta del av i ämnet, så skulle få av oss säga att den som bränner ut sig gör det för han eller hon missade den där förmiddagen då det hölls en stresshanteringsföreläsning på jobbet, eller att det skulle bero på att personen inte läste ut den där boken om att inte ta med sig jobbet hem. Det är mer troligt att tänka att erfarenheter och händelser i den personens liv och arbetsliv bidragit till att tillvaron blivit övermäktig. Erfarenheten står allt som oftast högre än den kunskap vi bara lyssnar till.

Och när det kommer till viktiga trossanningar i våra liv, så är det påfallande ofta så. Att sanningarna inte riktigt landar förrän de blir till erfarenheter, skeenden i våra livsberättelser och historier, hur mycket fakta, ord och budskap vi än lyssnat till i ämnet. Erfarenheten väger mer än tusentals ord.

Det är därför utmanande att tala om Guds kärlek, för risken är att det bara blir ord som inte riktigt landar. Jag vill idag istället försöka fokusera på erfarenheten av Guds kärlek. Och genom att ta er med till tre exempel, så vill jag försöka visa att det är när Guds kärlek blir till en erfarenhet i en människas liv, som vi också leds till att ge den vidare till andra.

Kvinnan vid brunnen lär sig om kärleken genom mötet med Jesus

Det första av mina tre exempel är hämtat från Johannesevangeliet kapitel 4, där Jesus möter kvinnan vid Sykars brunn.

Jesus är på väg från Judéen tillbaka till Galileen och passerar då Samarien. Samarien är ett speciellt område i sammanhanget, för det fanns nämligen en tydlig spänning mellan judar och samarier. Johannes skriver i vers 9 att "Judarna ville inte ha något med samarierna att göra". Utanför den samariska staden Sykar finns en brunn, och det är där mötet mellan kvinnan och Jesus äger rum. Kvinnan som Jesus möter ges ingen vidare introduktion, men vi kan snabbt utläsa att hon inte var någon som andra såg upp till. Snarare levde hon sitt liv i utkanten av den sociala gemenskapen. Nu har hon, mitt på dagen, gått för att hämta vatten. Det tillhörde allmänt vett att inte gå sträckan mellan staden och brunnen mitt på dagen i stekande hetta. Kvinnan är därför ensam vid brunnen vid den tidpunkten, och troligtvis var det just det hon ville komma åt. Ensamheten. Att för en stund få slippa lögnerna om vem hon är, de hårda orden, och blickarna som säger att dig är det något fel på. Nu står hon där, själv, vid brunnen för att hämta sitt vatten när en judisk man plötsligt kommer fram till henne och börjar prata.

Hela scenen är olämplig på så många sätt. För det första pratade inte judar och samarier med varandra. För det andra ansågs det inte lämpligt att män offentligt pratade med andra kvinnor än sin fru. Framför allt inte med kvinnor som hade ett dåligt rykte.

Men Jesus var aldrig särskilt bekymrad över sådana hinder och begränsningar i mötet med människor. Han inleder ett samtal med kvinnan, och egentligen är det inte några typiska kärleksord som han ger henne. Han börjar ganska snabbt prata om hennes privatliv, nämner att hon haft fem män och att den hon har nu inte är hennes man. En sån kommentar kan ju snarare uppfattas som en kränkning än som ett kärleksfullt upprättande. Men kvinnan uppfattar det inte så, för i samtalet med Jesus så händer något med henne. Genom att Jesus korsar uppställda gränser för vad som är lämpligt, och genom att han inte viker undan med blicken som alla de andra gjorde, så uppfattar hon något som hon inte känt av förut.

Det finns en hel del mystik i den här texten. Vi vet inte exakt vad det är kvinnan uppfattar i mötet med Jesus, men vi kan se att det förändrar hennes liv. Hon får en erfarenhet som på något sätt inte är möjlig att beskriva med ord. Mannen vid brunnen rör vid hennes liv, han ryggade inte tillbaka för hennes historia och bakgrund, utan mötte henne med respekt och acceptans. Den erfarenheten leder henne till att ställa ner sin vattenkruka och gå tillbaka till den stad hon nyss lämnat. Hon blir Samariens första evangelist! Utan någon vidare betänketid så beslutar hon sig för att ge vidare det hon själv fått. Inom loppet av en kanske max en timme slår hon hål på myten att det skulle krävas en massa förberedelser och kunskapsinhämtning för att kunna sprida evangeliet.

Kvinnan vid brunnen ger oss ett exempel på hur ett möte med Jesus kan få en människa att lägga av sig år av skam och utanförskap, och istället gå rakryggad tillbaka till ett sammanhang som tidigare förkastat henne. Kvinnan vid brunnen får uppleva Guds kärlek genom att hon möter *acceptans*.

Minoritetsfolk i Brasilien

Det andra exemplet som jag vill stanna upp vid, hittar vi i vårt eget missionsarbete. I Brasilien finns några av våra missionärer. De befinner sig där för att arbeta med minoritetsfolk i ett visst område.

Ungefär hälften av minoritetsfolken som finns i den regionen har lämnat sina stammar och flyttat in till staden. En sån förflyttning medför en rad utmaningar. En av de mest uppenbara är att de inte har någon vidare ställning i staden. De diskrimineras, utnyttjas, luras och förminskas. De står – precis som kvinnan vid brunnen – utanför den sociala gemenskapen och får utstå hån och förnedring. Hur ska Guds kärlek kunna nå fram till dem? För den som aldrig tidigare hört att den är älskad, och som gång på gång avvisas i den sociala gemenskapen, har med all sannolikhet svårt att ta till sig budskapet om Guds kärlek genom undervisning och predikningar.

Det behövdes något annat, återigen, erfarenheten av Guds kärlek. Missionärerna har därför startat ett center i staden, där de arbetar med att upprätta och bekräfta människor från dessa minoritetsfolk. De ordnar aktiviteter, erbjuder praktisk hjälp, de skapar en fristad och en trygg miljö där dessa människor blir mötta som de är. I en sån miljö förkunnas också Guds kärlek, inte först och främst genom ord utan genom praktisk handling. Minoritetsfolken får uppleva Guds kärlek genom att de möts med omsorg och *respekt*.

Killen vid Frimis

Det tredje exemplet är från Frimis, en natt för ett par år sedan. Jag stod tillsammans med ett gäng från församlingen och delade ut varm choklad och bullar till alla glada studentfirare. Sent på kvällen fick jag ett långt samtal med en kille. Vi pratade om hans liv, och jag fick ett sådant där unikt tillfälle att presentera evangeliet. Han rökte lite hasch samtidigt som vi pratade – kanske inte optimalt för min del. Men killen började berätta om sitt liv och om den grova gängkriminalitet som han var involverad i.

Jag berättade om Guds kärlek, men precis som för minoritetsfolken som gång på gång hört att de inte duger, så hade den här killen svårt att ta in vad jag sa, när jag talade om Guds kärlek. Så vi började be istället. Efter någon minut i bön kom den Helige Ande över honom. Och han kände hur Guds närvaro strömmade genom hans kropp på ett fysiskt sätt och han började reagera med sin kropp på det Gud gjorde. Och långsamt började Gud låsa upp hans pansarfasad och fylla honom med sin kärlek. Det var fantastiskt ända fram tills den stund då hans kompis inte kunde hålla sig längre och började skratta och avbröt hela skeendet. Killen ville snabbt ta sig hem. Skamsen över att ha tillåtit sig att bli älskad. Jag följde honom till bussen, betalade en biljett och såg till att han kom hem. Precis innan bussen åkte iväg bytte vi mobilnummer.

Det här är snart tre år sedan. Och varje år, ungefär två gånger per år, ringer han mig. Han frågar om det som hände där vid Frimis. Vad var det som hände när vi bad? Varför reagerade jag som jag gjorde? Och jag berättar.

Erfarenheten av Guds kärlek släpper honom inte. Han kan inte fly från sin erfarenhet. Men när jag frågar om vi ska ses igen, så säger han att han inte kan, det går inte. Inte just nu. Men ändå ringer han mig. Gång på gång. Guds kärlek har märkt honom. Och han kan inte släppa det, även om allt i honom försöker streta emot. Jag vet, även om jag funderar på hur lång tid det ska ta, att han en dag kommer bli ett vittne om Guds kärlek, i områden och bland människor där Guds kärlek verkligen behöver bryta fram. Be gärna för det.

Killen vid Frimis fick uppleva Guds kärlek genom att *den Helige Ande* kom över honom.

Kärleksupplevelsen

Kvinnan vid brunnen, minoritetsfolket i Brasilien och killen vid Frimis har alla fått uppleva Guds kärlek. Kvinnan genom att bli accepterad, minoritetsfolken genom att få möta omsorg och respekt, och killen vid Frimis genom att den Helige Ande kommer över honom. Människor som upplevt sig älskade av Gud blir snabbt till vittnen om Guds kärlek. Inte genom att de gör en massa storartade insatser, utan genom att de i all enkelhet ger vidare av den erfarenhet de själva fått.

Men, kanske du tänker, hur upplever jag då Guds kärlek?

För en del människor sker det genom enskilda händelser som förvandlar livet totalt, men jag tror att vi framförallt kan upptäcka Guds kärlek till oss genom att börja titta på våra erfarenheter. När du börjar fundera över hur Gud praktiskt visat sin kärlek för dig, i skapelsens under, i historien, i Jesus Kristus, i din egen livsberättelse och i din vardag, så tror jag att du kommer upptäcka att Guds kärlek lämnat spår efter sig på långt fler ställen än du först kanske trott. I backspeglarna blir ofta Guds röda, kärleksfulla tråd synlig för oss.

Ge kärleken vidare

När du väl landat i din identitet som Guds älskade son eller dotter, så finns det ett val. Antingen behåller du den erfarenheten för dig själv. Eller också låter du den bli något du ger vidare till andra.

I Bibeln kan vi upprepade gånger läsa om hur kärleksrelationen mellan Gud och människa ofta leder till att personen i fråga också börjar älska människor omkring sig. I Första Johannesbrevet kapitel 4 finns det en uppmaning till oss: *Om någon säger: "Jag älskar Gud" men hatar sin broder, då ljuger han. Ty den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud, som han inte har sett. Och detta är det bud som han har gett oss: att den som älskar Gud också skall älska sin broder.*

Jag skulle inte bli förvånad om du, när du funderar över dina erfarenheter, upptäcker att det sätt som Gud visat sin kärlek mot dig varit genom andras människors kärleksfulla bemötande. För i mötet med en annan människas omsorg och kärlek framträder också Jesu kärlek. Det är därför vi säger i vår visionstext att vi vill vara en församling som kännetecknas av ett kärleksfullt liv. För vi tror att i det livet så upptäcker människor Jesus Kristus.

John Ongman, som grundade den här församlingen för 120 år sedan, talade ofta och gärna om Filadelfias namn. Filadelfia betyder broderskärlek. Kärlek mellan syskon. Att ge vidare av Guds kärlek till varandra är inget nytt påhitt, vi hittar det i den bibliska berättelsen och vi hittar det i vår egen församlings historia. Älska dina syskon, älska de människor du har omkring dig, så bär du ett vittnesbörd om Guds kärlek.

Och hur kan vi göra det? I visionstexten har vi bara kort summerat det genom att säga att här ska alla känna att man har en plats, oavsett varifrån man kommer eller vilken bakgrund man har. De konkreta formerna för det behöver vi formulera tillsammans. Men jag längtar efter att höra fler vittnesbörd om människor som kommer till vår gemenskap och får erfarenheter av Guds kärlek. Jag längtar efter att människor som möter någon från Filadelfia ska fundera efteråt på vad det var i deras bemötande, deras sätt att tala, deras sätt att handla som kändes annorlunda, som kändes kärleksfullt.

Avslutning

När Guds kärlek får drabba oss, så kan allt hända. Det Gud vill och kan göra genom sin kärlek är så stort att det går långt utöver vad en församling kan begära eller tänka!

Min bön är att du ska få upptäcka, återupptäcka eller påminnas om den kärlek Gud har för dig. Och med det som grund och identitet sändas ut till att ge vidare den kärleken till andra. Allt det här sker i det vardagligaste vardagliga. För det är också i det vardagligaste vardagliga som fälten vitnat till skörd. Runt omkring oss finns människor som är och som håller på att bli mottagliga för de goda nyheterna. Människor som väntar på att få möta kärleken från Gud själv. De finns där, och här har vi har vårt uppdrag. Vår kallelse. Ta emot kärleken från Gud, och låt den inte stanna bara hos dig, utan ge den vidare så som Gud själv gett sin kärlek till oss. Var med i uppdraget om att ge vidare Guds kärlek!